

Editorial

Revista
de
Girona

Entre els debats i els disbarats

La Demarcació de Girona del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya anuncia per als propers mesos la celebració d'un nou debat sobre la Costa Brava. Serà el segon que organitzarà aquest col·lectiu, després del que es va fer a Begur el 1989, i el tercer després del famós Debat Costa Brava de 1976, viscut de forma massiva i apassionada en plena transició democràtica, tot just un any després de la mort del dictador.

Si el primer debat va contemplar el litoral des de tots els angles i en tots els àmbits possibles, el segon es va centrar bàsicament en temes d'urbanisme i de territori, com corresponia a la condició professional dels seus responsables. Aquest tercer, pel que sabem, insistirà en les mateixes qüestions, però també incidirà en les econòmiques i turístiques, íntimament lligades amb les altres. Els pronunciaments sobre la situació de la costa s'han revifat últimament a partir de diverses anàlisis, fetes tant des del govern com des de l'oposició. En un i altre front, tot i les lògiques discrepàncies en l'atribució de responsabilitats, s'ha coincidit en moltes constatacions: l'ocupació massiva del litoral, el perill de saturació de l'oferta turística, el creixement urbanístic desmesurat o descontrolat, la manca d'ordenació global i la progressiva destrucció d'indrets que, començada durant la dictadura, ha continuat el seu degoteig en els anys de la democràcia.

Res de tot això no havia passat per alt als participants en el primer i històric Debat Costa Brava. El dossier commemoratiu del seu vintè aniversari, publicat per aquesta *Revista* en els seus números 179 i 180, posa de manifest que les denúncies d'aquell congrés popular encara són vigents, que la majoria de les propostes fetes són assignatures pendents i que alguns dels problemes detectats s'han estès a zones llavors intocades, com la segona línia de mar. Les paraules, doncs, no tenen pas prou força per aturar els fets, i els debats –encara que benvinguts– no són suficients per evitar els disbarats. Per això cada cop són més els qui han emprès el camí de l'acció i han comprovat l'eficàcia superior de la mobilització i de la reivindicació col·lectiva.

Centenaris: Hem celebrat en números anteriors els de Fages de Climent i de Verdaguer, i avui commemorem degudament el de Ramon Reig. En números successius dedicarem l'atenció al de Marian Vayreda, al –més artificial– de Joaquim Ruyra i al de Salvador Dalí. No voldríem ser esclaus de les efemèrides, però no podem deixar de participar, amb una aportació singular, en aquestes ocasions de recuperació de persones que sempre mereixen el tribut del record i de l'estudi, fins i tot al marge de les conjuntures del calendari.